

Испания.”

На друго място той съчетава идеологичното с *модус на ирония и чувство за превъзходство*. Например високо надареният писател Димитър Димов не можел да стои дълго в този „запарен въздух на залязващото буржоазно общество, където живеят поручик бенцовци, буржоазни снобове, езуити и морфинисти”, с което последните са поставени едва ли не като най-низката прослойка на обществото.

Немалка роля в стила на критическата статия на Здр. Петров играят също синонимните изрази, които превеждат мисълта в дискурс на идеологичност: нашата литература разбрала, че в лицето на Д. Димов „има един *крупен реалист, силен художник-изобличител на израздащата се буржоазна класа*”.

Също от фолклорен тип са някои *нехарактерни персонализации* и обратното, *нехарактерна нарицателност*. Например абзац за ролята на Девети септември, в който датата е изписана с главна буква и до известна степен е персонифицирана, посредством личното местоимение „той”:

„За някои автори, като Димитър Димов например, Девети септември има *решаващо значение в творческото им развитие*. Той укрепил идейно-реалистично тия автори, даде им по-сериозни обществено-литературни теми”.

Димитър Димов имал определена естетическа позиция:

„да разголи „царството” на бившите господари на живота, да покаже тяхната паразитна психология, противонародна експлоататорска същност. Той намира нравствено-историческа опора в лицето на героичните представители на работническата класа. За нищо на света той не може да замени героичната смърт на Шишко с буржоазния филантропизъм на Костов, даже грубоватата Спасуна – с изтънчения свят на Зара. Той знае къде се намират истинските човешки ценности”.

Изпъстрен с всички тези споменати особености на критическия дискурс към изкуството от това време (50-те години на 20. век) е следният обемист цитат за „Тютюн” на Димитър Димов:

„(...) Със задълбочен реалистичен поглед е разгледал моралното и психологическо деградиране на буржоазията, показал е нейната историческа обреченост, социална безперспективност, илюзорността